

FRĂȚII GRIMM

Povești

Traducere
Ioana Patrichi

Editura
TANA

Cuprins

Albă ca zăpada și cei șapte pitici	5
Cenușăreasa	15
Rapunzel	25
Scufița Roșie	30
Hänsel și Gretel	35
Frumoasa adormită	46
Cei trei pitici din pădure	50
Croitorașul cel viteaz	58
Muzicanții din Bremen	70
Degețel	75
Regele Cioc de Sturz	82
Prințesa păstoriță de găște	88
Un-ochișor, Doi-ochișori, Trei-ochișori	94
Nevasta pescarului cea hrăpăreață	102
Pruncul Maicii Domnului	111
Lupul și cei șapte iezi	117
Johan cel credincios	121
Else cea isteată	132
O adunătură de șarlatani	137
Baba Dochia	140
Cei șapte frați corbi	144
Fetița cu mâini de argint	147
Gâsca de aur	154

Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici

Codată, în plină iarnă, când fulgii mari de zăpadă se așterneau peste pământ, o regină stătea în cadrul din abanos al ferestrei din camera ei și cosea privind din când în când la ninsoarea de afară. Împungând cu acul, se înțepă la un deget și căzură trei picături de sânge. „Ce minunat ar fi să am un copil în care să se-mbine albul zăpezii, roșul de culoarea sângelui și negrul ca abanosul ramei acestei ferestre”, se gândi regina.

Și iată că dorința reginei se îndeplini în curând, căci născu o fetiță, albă ca zăpada, cu buzele și obrații roșii ca sângele și părul negru ca abanosul, pe care o numiră Albă-ca-Zăpada. Dar regina muri la puțin timp după ce adusese fetița pe lume.

La un an după ce rămase văduv, regele își luă altă nevastă. Noua regină era frumoasă, dar încrezută și foarte orgolioasă, neputând suporta gândul că ar exista în regat o femeie mai frumoasă ca ea. Îi plăcea să se privească într-o oglindă pe care o întreba:

*„Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?”*

Iar oglinda îi răspundea:

„Cea mai frumoasă e Măria Ta“

Regina era atunci mulțumită, căci știa că oglinda spune adevărul.

Timpul trecu și Albă-ca-Zăpada crescuse, făcându-se din ce în ce mai frumoasă. Când împlini șapte ani, era atât de minunată, încât o întrecea pe mama ei vitregă. Și când regina întrebă oglinda:

„Oglindă, oglinjoară,

Cine-i cea mai frumoasă din țară?“

Aceasta îi răspunse:

„Ești nespuse de frumoasă, Măria Ta,

Dar Albă-ca-Zăpada e și mai frumoasă“.

Regina se supără atât de rău, încât se îngălbeni și se învineți. Invidia o făcea să nu o mai poată privi pe Albă-ca-Zăpada fără să nu simtă un junghi în inimă. Nu mai avea liniște nici ziua, nici noaptea.

Atunci chemă la ea un vânător căruia îi porunci: „Du fata asta în pădure și omoar-o. Să nu o mai văd vreodată!“

Întristat, vânătorul o luă pe Albă-ca-Zăpada, o duse în pădure, dar când voi să-și împlânte pumnalul în inima ei nevinovată, aceasta începu să se roage, plângând:

– Lasă-mi viața, vânătorule. Mă voi pierde în adâncul pădurii și, dacă nu mă voi întoarce la palat, nimeni nu va ști că sunt în viață.

Înduioșat de lacrimile frumoasei copile, vânătorul îi spuse: „Bine, intră în adâncul pădurii“ gândindu-se, însă, că biata de ea va fi sfâșiată de fiarele sălbatice. Apoi, cu sufletul ușurat, se reîntoarse la palat, având

la el inima unui pui de mistreț pe care o dădu reginei ca dovadă că împlinise porunca.

Bucătarul fu obligat să fiarbă inima, iar ticăloasa regină o mănca toată, crezând că a fost a fetei.

Rămasă singură în pădurea cea deasă, Albei-ca-Zăpada îi era tare frică și încercă să ceară ajutor cren-
gilor de copaci mișcate de adierea vântului. Merse și merse, trecând peste pietre ascuțite și prin măracini; fiarele sălbatice treceau pe lângă ea în fuga lor, fără însă a-i face vreun rău.

Când se făcu seară de-a binelea și frica ei crescă și mai mult, numai ce zări o căsuță și intră înăuntru. Văzu că toate lucrurile de acolo erau mici, dar neobiș-
nuit de ordonat așezate și curate. Pe o masă acoperită cu o pânză albă se aflau șapte farfurioare, șapte linguri, șapte furculițe, șapte cuțițe și șapte cănuțe. În mica încăpere se mai aflau și șapte pătucuri acoperite cu cearșafuri albe ca neaua.

Înfometată și însetată, Albă-ca-Zăpada luă din fiecare farfurioară câte puțină mâncare și bău câte puțin din fiecare păhăruț. Obosită, încercă să se întindă pe un pătuț, dar era prea mic. Își găsi loc abia în pătuțul al șaptelea, unde se și culcă după ce mulțumi lui Dumnezeu că avusese grijă de ea.

Se întunecă de-acum bine când sosiră pe cărare stăpânii căsuței, șapte pitici veseli, care ziua săpau într-o mină de aramă. Aprinseră fiecare câte un felinar mic și căsuța se luminează, lăsând să se vadă că acolo mai fusese cineva, iar lucrurile nu se mai aflau chiar la locul lor.

Primul pitic spuse încruntat: „Cine s-a așezat pe scăunelul meu?”

Al doilea pitic: „Cine a mâncat din farfurioara mea?”

Al treilea pitic: „Cine a mușcat din pâinișoara mea?”

Al patrulea pitic: „Cine a mâncat din legumele mele?”

Al cincilea pitic: „Cine s-a folosit de furculița mea?”

Al șaselea pitic: „Cine a folosit cuțitașul meu?”

Al șaptelea pitic: „Cine a băut din paharul meu? Și cine a vrut să se culce în pătucul meu?”

Ceilalți pitici se uitară și ei la pătucuri, spunând pe rând: „Și în al meu! Și în al meu!”

Când se uită mai bine, cel de-al șaptelea pitic o văzu pe Albă-ca-Zăpada dormind în pătucul lui și, chemându-i pe ceilalți să vină cu felinarele, se mirară cu toți: „Vai, ce fată minunată!”

Bucuroși, o lăsară să doarmă acolo, piticul al șaptelea petrecându-și noaptea dormind câte o oră, pe rând, în pătucurile celorlalți.

Când se trezi Albă-ca-Zăpada dimineța, se sperie văzând piticii, dar aceștia o întrebară prietenoși cum o cheamă.

– Albă-ca-Zăpada, răspuse fata.

– Și cum ai ajuns la noi, în căsuță?

Ea le povesti cum mama vitregă a vrut s-o omoare, cum vânătorul o lăsase în viață, cum umblase toată ziua prin pădurea cea deasă, până când seara dăduse peste căsuța lor.

Piticii spuseră în cor:

– Dacă vrei să îngrijești căsuța noastră, să faci mâncare, să faci pătucurile, să speli, să coși și să ții totul în ordine și curățenie, poți să rămâi la noi și nu vei duce lipsă de nimic.

– Sigur că vreau, răspuse Albă-ca-Zăpada.

Și așa rămase acolo, în căsuța piticilor din inima pădurii.

În timpul zilei, piticii plecau la mină să caute aramă și aur, iar seara, când se reîntorceau, găseau casa curată, mâncarea caldă în farfurioare și păturile făcute. Cum stătea singură toată ziua, piticii o sfătuiră:

– Să te ferești de răul pe care ți l-ar putea face mama ta vitregă atunci când va afla de la oglindă că trăiești. Te va căuta să te omoare. Să nu lași pe nimeni să intre în căsuță.

Regina, care crezuse că mâncase inima fetei, se duse într-o zi la oglindă și o întrebă:

*„Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?”*

Oglinda îi răspunse:

*„Ești nespus de frumoasă, Măria Ta,
dar în inima pădurii, la cei șapte pitici,
trăiește Albă-ca-Zăpada
care este încă și mai frumoasă”*

Regina se înfurie rău de tot, înțelegând că fusese înșelată de vânător, și începu să urzească tot ce era mai ticălos pentru a omorî fata, ca astfel să rămână ea cea mai frumoasă dintre frumoase. Se vopsi pe față și, îmbrăcată în negustoreasă, nu mai putea fi recunoscută. Luă un coș cu mărunțișuri și porni prin pădure până când ajunse la căsuța celor șapte pitici. Bătu la ușă, vorbind cu glas mios:

– Am de vânzare mărfuri frumoaseee... ieftine...!

Albă-ca-Zăpada, după ce privi pe fereastră, întrebă curioasă:

– Ce ai de vânzare, negustoreaso?

– Uite, am cingători frumoase de toate culorile!

Crezând că este o negustoreasă cinstită, Albă-ca-Zăpada îi deschise ușa și o lăsă să intre în căsuță.

După ce cumpără cea mai frumoasă cingătoare, se lăsă iar ademenită cu vorbe:

– Nu te prea pricepi, lasă-mă pe mine să ți-o prind la mijloc! Și punându-i cingătoarea de mătase, o strânse atât de tare, încât fata leșină și căzu. Ehei! Ai fost tu cea mai frumoasă, dar nu mai ești! După care ieși pe ușă, grăbind spre palat.

Seara, când cei șapte pitici se reîntoarseră, tare se mai speriară găsind-o pe Albă-ca-Zăpada căzută fără suflare pe podea. O ridicară în brațe și atunci văzură cingătoarea strânsă. O desfăcură și, respirând încet, încet, fata se trezi și povesti piticilor cele întâmplate.

– Negustoreasa nu a fost alta decât ticăloasa de regină, spuseră ei în cor și o sfătuiră din nou să nu mai deschidă nimănui ușa căsuței.

Regina, cum ajunsese la palat, se duse la oglindă și întrebă:

„Oglindă, oglinjoară,

Cine-i cea mai frumoasă din țară?”

Iar oglinda răspunse la fel ca în celelalte dăți:

*„Ești nespus de frumoasă, Măria Ta,
dar în inima pădurii, la cei șapte pitici,
trăiește Albă-ca-Zăpada
care este încă și mai frumoasă”*

Cenușăreasa

Codată, nevasta unui om bogat se îmbolnăvi și, când simți că i se apropie sfârșitul, o chemă la căpătâi pe singura ei fiică și-i spuse:

– Copila mea, fii bună și credincioasă și numai așa Dumnezeu te va apăra întotdeauna, iar eu voi veghea asupra ta din cer și-ți voi fi mereu aproape la nevoie.

Apoi, închise ochii și muri. În fiecare zi fata mergea la mormântul mamei și plângea și rămase așa cum îi ceruse aceasta pe patul de moarte: bună și credincioasă.

Veni iarna și mormântul se-acoperi de-un văl alb de zăpadă, apoi, când soarele blând al primăverii șterse orice urmă de nea, tatăl fetei se însură din nou.

Noua nevastă avea două fete: pe cât de frumoase și albe la piele, pe-atât de ticăloase și negre la suflet. De-acum, pentru biata fiică vitregă începură vremuri grele.

„Trebuie să stea și găscă asta proastă alături de noi, în salon?” spuneau surorile ei vitrege. „Cine vrea să mănânce, trebuie să-și câștige pâinea. Afară cu

slujnica asta!“ Îi luară hainele frumoase, o îmbrăcară într-o rochie veche și cenușie și-i dădură saboți de lemn să se-ncalțe.

– Ia priviți la mândra prințesă; ce gătită e! strigau ele, râzând și împingând-o spre bucătărie.

Acolo, fata trebuia să muncească din greu de dimineața până noaptea: să se scoale înainte de ivirea zorilor, să aducă apă, să aprindă focul, să gătească și să spele. În plus, cele două surori vitrege nu scăpau nici o ocazie de a-i face rău – ca să-și bată joc de ea, îi vărsau mazărea și linte în cenușă, spre a fi nevoită s-o aleagă din nou. Seara, după ce muncise întreaga zi pe rupte, trebuia să doarmă în cenușă, lângă sobă, căci n-avea un pat al ei. De aceea, cum era mereu murdară de cenușă, îi spuneau Cenușăreasa.

Odată, când tatăl se pregătea să plece la târg, le întrebă pe fiicele lui vitrege ce să le aducă.

– Rochii frumoase, zise una.

– Perle și mărgăritare, spuse cealaltă.

– Și tu, Cenușăreaso, ce-ai vrea?

– Tată, rupe prima crenguță care-ți va atinge pălăria în drum spre casă și adu-mi-o.

Așadar, tatăl cumpără rochii frumoase, perle și nestemate pentru cele două fiice vitrege și, în drum spre casă, trecând pe lângă o tufă de alun, rupse crenguța care se atinse de pălăria lui, trântind-o la pământ.

Ajuns acasă, dădu fiicelor vitrege ceea ce îi ceruseră, iar Cenușăresei, crenguța de alun. Aceasta îi mulțumi, apoi merse la mormântul mamei și o înfipse acolo în pământ, udând-o cu lacrimile ce îi scaldau obraji. Curând, vlăstarul acela creșu, devenind un